

STATENS VA-NÄMND

BESLUT

2014-07-22
Stockholm

BVa 64

Va 307/11

- SÖKANDE** 1. K G
2. U G

Ombud för 1 och 2: Advokaten A Ö

- MOTPART** Mörbylånga kommun
Ombud: Teknische chefen K-G J
Adress som ovan

- SAKEN** Skadestånd
-

VA-NÄMNDENS AVGÖRANDE

1. Va-nämnden förpliktat Mörbylånga kommun att till K G och U G betala 200 504 kr jämte ränta från den 25 oktober 2011 till dess betalning sker.
 2. Va-nämnden ogillar K Gs och U Gs yrkande om ersättning för kostnader i Va-nämnden.
-

BAKGRUND, YRKANDEN M.M.

K G och U G äger tillsammans fastigheten Mörbylånga Björnhovda 9:80, belägen i Färjestaden och inom verksamhetsområdet för Mörbylånga kommuns allmänna vatten- och avloppsanläggning. Fastigheten är ansluten till ren-, spill- och dagvattennätet. På fastigheten finns ett hus i ett plan med källare, som uppfördes år 1977. Den 22 - 23 november 2010 drabbades fastigheten av översvämning.

K G och U G har yrkat att Va-nämnden förpliktar kommunen att till dem betala skadestånd på grund av översvämning med 200 504 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från delgivning av deras ansökan om prövning, dvs. den 25 oktober 2011, till dess betalning sker. Yrkat belopp avser kostnader man haft för att åtgärda skadorna på huskroppen enligt ingivna fakturor och även ersättning för eget sådant arbete med 334 timmar à 150 kr (bilaga 8 till ansökan). K G och U G har även yrkat ersättning för sina kostnader vid Va-nämnden med 52 176 kr, varav 38 000 kr avser ombudsarvode och 14 176 kr avser utredningskostnad.

Kommunen har bestritt yrkandena. Kommunen har vitsordat samtliga yrkade delposter i skadeståndsdelen som skäliga i och för sig. Den begärda räntan har godtagits.

Målet har efter muntlig förberedelse företagits till avgörande sedan parterna skriftligen slutfört sin talan i målet.

GRUNDER OCH UTVECKLING AV TALAN

K G och U G

Kommunen har i egenskap av va-huvudman vållat dem skada genom att ha brustit i skyldigheten enligt 13 § vattentjänstlagen att tillhandahålla en ändamålsenlig och tillräckligt säker va-anläggning. Kommunen är ansvarig för skadan genom att man dels inte säkerställt att anläggningen varit tillräckligt väl dimensionerad för sitt ändamål och dels inte i tillräcklig omfattning ha utövat

tillsyn över anläggningen. Bristerna har fått till följd att dagvatten, som haft att avbördas genom anläggningen, trängt in i bostadshuset och där vållat skador på fast och lös egendom. Samtidigt med Björnhovda 9:80 drabbades ytterligare fem fastigheter i grannskapet av liknande översvämningar.

Att kommunen har låtit projektera en helt ny dagvattenledning i området visar att det nuvarande ledningssystemet inte har erforderlig säkerhet. Av miljökonsekvensbeskrivning för detaljplan för Nya Mölletorpsgatan den 16 maj 2003, senast reviderad den 11 april 2005, anges bl.a. att dagvattenledningarna i centrala Färjestaden är hårt belastade och att ledningarnas kapacitet överskrids vid stor nederbörd med översvämningar som följd, vilket även berör nu aktuellt område. Att det befintliga dagvattensystemet är hårt belastat framgår även av en dagvattenutredning för Björnhovda 1:27 den 8 april 2011 grundat på hydrauliska beräkningar i Färjestaden (WSP, år 2005-2006). Båda dessa områden ligger inom samma del av Färjestaden som den nu aktuella.

Skadan upptäcktes av fastighetsägaren omkring kl. 05.30 på morgonen den 23 november 2010. Vid den tidpunkten hade bara fallit en del av den nederbörd som skulle komma att falla över Färjestaden under det samlade nederbördstillfallet den 22 - 23 november 2010.

Dygnsnederbörden vid SMHI:s tre mest närbelägna mätstationer och vid kommunens egen mätstation återges i tabellen nedan.

	Kalmar (SMHI) Avstånd 10 km	N:a Möckleby (SMHI) Avstånd 12 km	Skedemosse (SMHI) Avstånd 22 km	Färjestaden (Reningsverket) Avstånd 1 km
21/11	17,6	11,8	18,0	25,4
22/11	36,1	37,5	27,0	34,4
23/11	29,7	26,4	31,5	63,2

Försäkringsbolagets besiktningsman konstaterade att vatten hade kommit in genom betongplattan och ytterväggarna. Vatten hade inte kommit upp från källarens golvbrunnar och det fanns höga fuktvärden i golv och väggar.

U L vid företaget SWECO, som anlåtts av K G och U G, har konstaterat bl.a. att regnets återkomsttid varit betydligt mindre än ett dimensionerande regn, att modellberäkningarna i det av kommunen anlåtade företaget WSP:s utredning, dagtecknad den 23 augusti 2013, inte överensstämmer med de verkliga förhållandena som rådde vid översvämningstillfället samt att modellberäkningar vid förhållandet snösmältning i kombination med ett 2-årsregn visar på dämning över nivå för källargolv.

Eftersom det fanns en försäkring har ersättning för skadorna begärts ur försäkringen. Vad gäller skaderegleringen i försäkringsärendet är det i princip enbart skadorna på lösöret som, med avdrag för självrisk, ersatts ur försäkringen. Försäkringsbolaget har bestritt ansvar för skadorna på själva huskroppen med hänvisning till att vattnet sökt sig in genom källarväggarna, en skadetyp som enligt bolaget inte omfattas av försäkringen. Det nu yrkade skadeståndet avser enbart kostnader för återställning av bostadshuset. Bedömningen av vilka arbeten som varit nödvändiga har gjorts med utgångspunkt i försäkringsbolagets besiktningsprotokoll och företaget A-Byggen Kalmar AB:s offert. För att nedbringa kostnaderna har fastighetsägarna själva utfört en stor del av arbetena.

I målet föreligger det särskilda skäl att ålägga kommunen ansvar för fastighetsägarnas rättegångskostnader, eftersom fastighetsägarna själva, i brist på närmare underlag från kommunens sida, fått genomföra en relativt omfattande och dyrbar teknisk utredning.

Kommunen

Kommunen vitsordar att det regnade kraftigt över Färjestaden den 22 - 23 november 2010. Nederbördsmängderna var så omfattande – de beräknas motsvara i vart fall ett 30-årsregn – att man inom kommunen betraktar följderna som en naturkatastrof. Upp till en viss kritisk nivå har dagvattenanläggningen förmått stå emot påfrestningarna, men därefter har systemet blivit överbelastat och störningar av olika slag uppkommit på enskilda anslutningar. Att dämningarna fått den karaktär de fått beror på områdets topografiska förutsättningar. Ursprungligen bestod hela den aktuella trakten av flack åkermark,

där dagvattenavbördningen var ordnad genom dikningsföretag. Systemet var tolerant mot stora nederbörds mängder på kort tid och inte särskilt översvämningsskänsligt. När så bebyggelsen på senare tid tilltagit har även inslaget av hårdgjorda ytor ökat, vilket inneburit att dagvattenflödena blivit svårare att hantera eftersom hårda ytor svarar betydligt snabbare mot nederbörd än avdikad åkermark. Att området är flackt förvärrar dessutom situationen. Dock hade kommunen aldrig före det nu aktuella tillbudet haft anledning att oroa sig för systemets kapacitet i Björnhovda. Dagvattenanläggningen har också varit tillräckligt dimensionerad i förhållande till de krav som gällde vid dess tillkomst, nämligen efter de regn som statistiskt sett inte återkommer oftare än vart femte år. Det bör dessutom påpekas att anläggningen med största säkerhet förmått hantera de aktuella vattenmängderna om motsvarande regn fallit under sommaren, när vegetationen bidragit till att göra flödena långsammare.

Kommunen gör egna mätningar vid Färjestadens avloppsreningsverk, ca 1 km från skadepplatsen. Den 22 november 2010 hade det regnat 34,4 mm och den 23 november 2010 hade det regnat 63,2 mm. Det som förvärrat situationen är de åkerarealer som också avvattnas via kommunens dagvattenledning. Arealen är uppskattad till 224 ha. Den samhällsbyggda delen öster om Brovägen är ca 15 ha. Flödesbedömningen dessa dagar var alltså:

22 november: 34,4mm 4,0 l/s.ha x 15= 60,01/s + 4,0 x224 = 896 l/s, totalt 9 651/s

23 november: 63,2mm 7,3 l/s.ha x 15=109,51/s + 7,3 x224 = 1 6351/s, totalt 1 7451/s

Ledningssystemet av Btg Ø800 med en medellutning på 3 promille medför att kapacitetsgränsen uppnås vid ca 800 l/s. Det är självfall som gäller i området med avrinning västerut till Kalmarsund. Bedömningen är, som anförts, att det är minst ett s.k. 30-årsregn som drabbat området.

Regelverket vid utbyggnad idag vid nybyggnation av VA inom ett område är ett s.k. 10-års regn. Vid tiden för utbyggnad inom detta område (sent 70-tal) var regelverket för dimensionering 5-års regn. Ledningsnätet är dimensionerat efter det vid den tidpunkten gällande regelverket. Underhållet har skötts tillfredställande. Kontroll av ledningssystemet efter händelsen har utförts och

inget onormalt eller felaktigt har konstaterats. Det troliga händelseförloppet vid översvämningstillfället är att dagvattensystemet var överfyllt, antagligen upp till gatunivå. Fastigheten, som ju har källaren, är troligtvis försedd med dräneringsledning runt huset, vilken är kopplad till dagvattenledningen. Vattentrycket runt huset har därför medfört att vatten trängt in genom källarväggarna in i källarutrymmet.

Numera pågår arbete med att förstärka avbördningskapaciteten i området. Dessutom har kommunen för avsikt att anlägga nya diken runt de gårdar som omger bebyggelsen, låt vara att kommunen inte anser att det i målet omtvistade skadeförloppet hade blivit annorlunda om diken hade funnits på plats vid tidpunkten för skadefallet.

Av den tekniska utredningen från företaget WSP, som kommunen anlitar, framgår att de aktuella dagvattenledningarna är dimensionerade efter det regelverk som finns. Utredningen redovisar hur befintligt ledningsnät klarar att avbörda dimensionerande 10-årsregn. Från åkermarken i öster har använts den högre avrinningskoefficienten 0,1 (0-0,1) enligt Svenskt Vattens publikation P90. Avrinningsområdets storlek har justerats från 110 ha till 150 ha eftersom mer detaljerad höjddata funnits att tillgå år 2012. Den kalibrerade modellen från 2005 verifierades mot verklig nederbörd. Då verifieringsregnen föll under sommaren 2005 bedöms påverkan från åkermarken i öster som liten. Vid kalibreringstillfället deltog i huvudsak de hårdgjorda ytorna inom avrinningsområdet. I kontrollberäkningarna har dock åkermarken anslutits med avrinningskoefficient 0,1 enligt gällande dimensioneringskrav i P90. Kombinationen snösmältning och ett 2-års CDS-regn är ingen dimensionerande belastning enligt P90. Dagvattenledningsnätet klarar att avbörda ett regn med återkomsten 10 år.

Kommunen hävdar alltså med stöd i den återopade utredningen att det rått förhållanden som inte kommunen kunnat råda över eller förutse och anser sig därför inte skadeståndpliktig.

BEVISNING

Sökandena har som bevisning åberopat den berörda utredningen från SWECO genom U L till styrkande av att dagvattenanläggningens dimensionering inte svarat mot det gällande 10-årskravet samt uppgifter ur handlingar som kommunen upprättat i olika planärenden till styrkande av att kommunen sedan länge varit införstådd med problemet med överbelastade dagvattenledningar i området.

Kommunen har åberopat den berörda utredningen, utförd vid WSP.

Va-nämnden har tagit del av kartmaterial.

VA-NÄMNDENS SKÄL

Av 13 § lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster (vattentjänstlagen) framgår att huvudmannen ska för den allmänna va-anläggningen ordna ledningar och andra anordningar för vattenförsörjning till eller avlopp från varje förbindelsepunkt, anordningar för bortledning av vatten som inte sker genom en förbindelsepunkt, och de anordningar som i övrigt behövs för att va-anläggningen ska kunna fylla sitt ändamål och tillgodose anspråk på säkerhet.

Huvudmannen ska ersätta en översvämningsskada på en fastighet inom den allmänna va-anläggningens verksamhetsområde, om huvudmannen har åsidosatt en skyldighet enligt vattentjänstlagen eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen och åsidosättandet har medfört att vatten som är avsett att tillhandahållas eller ledas bort genom huvudmannens va-anläggning ytleddes eller på annat sätt trängt in på fastigheten (45 § vattentjänstlagen).

Om en fastighetsägare orsakas en skada på grund av att huvudmannen på annat sätt än som avses i 45 § vattentjänstlagen har överskridit sin rätt eller åsidosatt en skyldighet enligt lagen eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd

av lagen, ska huvudmannen återställa det som rubbats eller fullgöra det som eftersatts och ersätta skadan (46 § vattentjänstlagen).

Av allmänna rättsgrundsatser följer att skadeståndsansvar vanligen utesluts vid extraordinära naturhändelser som exempelvis ett för orten ovanligt intensivt regn eller andra exceptionella vattenflöden. I praxis har huvudmannen ansetts vara fri från ansvar inte bara vid rena katastrofregn utan i princip så snart regnet som ensamt orsakat skadan konstateras vara intensivare än det regn för vilket anläggningen med hänsyn till samtliga föreliggande omständigheter ska vara dimensionerad och underhållen. Naturligtvis förutsätter ansvarsfrihet också att en översvämningsskada inte skulle ha inträffat redan vid det dimensionerande regnet.

När det gäller allmänna ledningsnäts kapacitet har Högsta domstolen godtagit att de av Svenska vatten- och avloppsverksföreningen (VAV) utarbetade anvisningarna om dimensionering i publikationen VAV P28 läggs till grund för bedömningen av om en va-anläggning uppfyller skäligen anspråk på säkerhet. Har en dagvattenförande avloppsanläggning dimensionerats i enlighet med vad som anges i dessa anvisningar bör lagens krav på nämnda punkt anses uppfyllda, såvida det inte i det särskilda fallet föreligger någon utredning som föranleder en annan bedömning. (Se NJA 1984 s. 721.)

En skärpning av säkerhetskravet har sedermera skett. I fråga om dagvattenförande ledningar räcker det inte med att gängse dimensioneringsnormer har iakttagits. Avgörande för om lagens säkerhetskrav har uppfyllts är i stället den för ansluten bebyggelse rådande totala översvämningssrisken, bedömd med hänsyn till föreliggande säkerhetsmarginaler som exempelvis nivåskillnaden mellan källargolv och ledningshjässa (se NJA 1991 s. 580.) I avgörandet hänvisas till VAV:s publikation P49 där det som godtagbar standard anges att avloppsnät ingående i allmän va-anläggning med avseende på risk för källaröversvämning *bör* anordnas och skötas så att de mest utsatta fastigheterna statistiskt sett inte löper risk att drabbas av översvämningar med kortare återkomsttid än tio år. Vidare framgår det i avgörandet att säkerhetskraven inte enbart är avhängiga om dimensioneringsnormerna har iakttagits eller inte. Säkerheten

måste bedömas i förhållande till den bebyggelse som betjänas av avloppsledningen. I avgörandet gällde det ett ledningsnät som i enlighet med VAV:s anvisningar hade dimensionerats för ett regn med en återkomsttid om *ett* år.

I senare översvänningsmål, som dock inte prövats av Högsta domstolen, har det sålunda skärpta säkerhetskravet ansetts innebära att ägare av fastigheter med golvbrunnar eller andra fria inloppsöppningar i källargolvsnivå från dagvattenförande avloppsledning normalt inte ska behöva räkna med uppdämning i ledningen över denna nivå vid mindre intensiva regn än tioårsregnet. Detta funktionskrav i fråga om avloppsanläggningens kapacitet har ansetts uppfyllt om dämningshöjden i ledningen vid tioårsregnet legat under källargolvsnivån med de fria inloppsöppningarna.

Den tidigare nämnda publikationen VAV P28 har också genomgått en genomgripande omarbetning i den ovan berörda publikationen P90 (mars 2004). Revideringen har bl.a. innefattat att dimensioneringskriterierna från P28 översatts till mer allmänna funktionskrav.

I P90 har som ett etablerat och generellt funktionskrav angetts att dagvattenförande avloppsnät ingående i allmän va-anläggning med avseende på risk för källaröversvämning *ska* anordnas och skötas så att de mest utsatta fastigheterna statistiskt sett inte löper risk att drabbas av översvämning via avloppsservis med kortare återkomsttid än tio år. Kravet anges vara uppfyllt om trycklinjen i servisledningen vid dimensionerande regn inte överstiger lägsta källargolvsnivå oftare än återkomsttiden tio år. Funktionskravet ska enligt anvisningarna inte tolkas så att dagvattenförande ledningar alltid måste dimensioneras för regn med samma återkomsttid som anges för översvämningen. Ledningarna anses ändå kunna uppfylla kravet genom olika säkerhetsmarginaler såsom t.ex. nivåskillnad mellan avloppsledningens hjässa och tillåten dämningnivå vid de sämst belägna fastigheterna.

Va-nämnden gör följande överväganden.

Det är ostridigt i målet att vatten trängt in i huset på fastigheten genom betongplattan och ytterväggarna. Kommunen har godtagit att det är fråga om dagvatteninträngning på grund av att systemet har varit överbelastat. Enligt sökandena är kommunen ansvarig för de uppkomna skadorna eftersom anläggningen inte varit tillräckligt dimensionerad för sitt ändamål. Kommunen å andra sidan har hävdade att ledningsnätet uppfyller dimensioneringskraven enligt gällande regler och att kommunen därför inte ansvarar för följderna av de extrema nederbördsförhållanden som rådde vid tillfället.

K G och U G har åberopat ett utlåtande av U L i en vid SWECO utförd utredning, som anger att kommunens ledningar inte klarar av 10-årsregn. U L har sammanfattningsvis anfört följande.

Med underlag från kommunens tekniska beskrivning med tillhörande bilagor bedöms återkomsttiden för regnet som förorsakade översvämning varit betydligt mindre än ett dimensionerande regn med återkomsttiden 10 år. Modellberäkningarna som redovisas i kompletterande utredning daterad 2012-08-23 överensstämmer inte med det verkliga förhållande som rådde vid översvämningstillfället 2010-11-23. Storleken på det verkliga flöde som avbördades från åkermarken in i befintligt dagvattensystem är i högsta grad avgörande för om dagvattensystemet kapacitetsmässigt klarar att avbörda vattenmängderna utan att det överbelastas eller inte. Både ombudet för kommunen och WSP anger/medger på olika sätt att dagvattensystemet under vissa perioder belastas av kraftigt flöde från åkermarken. Det är omöjligt att ange hur stort detta flöde var i samband med översvämningstillfället, men man kan vara säker på att det var betydande. Modellberäkningar vid förhållandet snösmältning i kombination med ett 2-års CDS-regn visar på dämning över aktuell fastighets källargolvsnivå vilket visar att säkerheten i systemet inte är betryggande.

Kommunen har anlitat företaget WSP, som i sin utredning upprättat en datormodell för dagvattensystemet i programvaran Mouse. Modellen synes upprättad enligt gängse metodik. Modellen upprättades år 2005 och kalibrerades i juli samma år. Sedan översvämningen på fastigheten Mörbylånga Björnhovda 9:80 inträffade år 2010 förfinades modellen i fastighetens närområde och kontrollberäkningar avseende dagvattensystemets funktion vid olika belastningar genomfördes. Resultatet har redovisats i en utredning dagtecknad den 23 augusti 2012. Beräkningarna, som synes utförda enligt vedertagen praxis, visar att dagvattennätet klarar att avbörda ett 10-årsregn utan att trycklinjen stiger över källarnivå på fastigheten. Det ska emellertid i sammanhanget uppmärksammas att den använda datormodellen Mouse/Mike Urban i första hand är en hydraulisk modell

som är utvecklad för rörnätsberäkningar. För att beräkna samverkan mellan avrinning från bebyggelse och åkermark bör avrinningsmodeller med både hydrologi och hydraulik utnyttjas.

Frågan blir då om kommunen ska stå ansvaret för de påtalade översvämningsskadorna.

Avrinningsområdet består av två delar, dels ett bostadsområde med i vart fall huvudsakligen villabebyggelse på omkring 15 ha och dels ett område med jordbruksmark som slutligt bedömts omfatta omkring 150 ha. Vid modellberäkningen förutsattes att avrinningskoefficienten för jordbruksmarken var 0,1, vilket ligger i det högre intervallet vid denna typ av beräkningar.

Det innebär ett icke obetydlig risktagande att på det sätt som skett i Färjestaden sammankoppla avvattningen från jordbruksmark med bortledning av dagvatten från bostadsbebyggelse. Ju större jordbruksarealen är i förhållande till den samhällsbyggda arealen desto större blir risken. Detta hänger samman med att avrinningen från jordbruksmark i hög grad varierar beroende på vädersituation och årstid. Under sommartid omhändertar vegetationen nästan all nederbörd och behovet av avvattning är liten, avrinningskoefficienten kanske nära 0,01. Vid hastig snösmältning på tjälad mark däremot uppkommer snabbt stora vattenmängder som måste omhändertas. Avrinningskoefficienten är i ett sådant fall kanske nära 1,0. En liknande situation som det sistnämnda fallet inträffade vid tiden för det nu aktuella skadefallet när markvattenmagasinet efter en tids ymnig nederbörd var fyllt upp till marknivå. Marken var då i det närmaste vegetationslös och vid nya regn behövde nästan alla nederbörd bortledas. En stor del av avvattningen skedde till och med ytledes. Det betydde att dagvattensystemet inte förmodade att omhänderta all nederbörd och att fastigheten drabbades av översvämning den 22 - 23 november 2010.

Det är kommunen/exploatören som råder över utformningen av ett dagvattensystem och som bär ansvaret för att lösa de särskilda problem beträffande avvattning som kan uppstå i ett avrinningsområde som omfattar jordbruksmark och samhällsbyggd mark, särskilt när den kvarvarande jordbruksmarken lutar

mot den nya bebyggelsen. Av betydelse är också att den av sökandena åberopade utredningen avseende dagvattennätet i Färjestaden redovisar att infiltrationsmöjligheterna generellt sett är begränsade i tätorten Färjestaden och att det befintliga dagvattensystemet i Färjestaden är hårt belastat. På senare tid har också inslaget av hårdgjorda ytor ökat och kommunen har även beslutat att förstärka avbördningskapaciteten i området. En fastighetsägare kan däremot i allmänhet inte påverka utformningen av ett dagvattensystem.

Va-nämnden anser vid en samlad bedömning av utredningen i målet att översvämningsrisken för K Gs och U Gs fastighet varit större än vad som kan anses förenligt med vattentjänstlagen krav om att den allmän dagvattenanläggning ska tillgodose skäliga anspråk på säkerhet. Kommunen kan därför inte undgå skadeståndsskyldighet. Om yrkat skadeståndsbelopp och fordrad ränta råder inte tvist.

På grund av det anförda ska K Gs och U Gs skadeståndstalan bifallas.

Kostnader vid Va-nämnden

Som framgått har kommunen bestritt K Gs och U Gs kostnadsyrkande.

Vad gäller krav på ersättning för kostnader vid va-nämnden gäller enligt 14 § andra stycket lagen (1976:839) för mål av detta slag att part på begäran kan tillerkännas ersättning av motparten för sina kostnader om det finns särskilda skäl för det. Särskilda skäl kan exempelvis vara att en kostnad har orsakats av försummelse från motpartens sida eller att vinnande parts kostnader blivit oskäligt stora på grund av motpartens sätt att utföra sin talan. I praxis har kostnadsersättning också tillerkänts fastighetsägare som, till skillnad från vad som vanligen är fallet i va-mål, fått bära en tung utredningsbörda eller i s.k. pilotmål när prövningen gällt frågor som tidigare inte belysts i praxis och där utgången kunde förväntas ha stor betydelse även för andra huvudmän och brukare.

Va-nämnden anser att omständigheterna i detta mål inte är sådana att det finns särskilda skäl att ålägga kommunen att stå för K Gs och U G kostnader vid nämnden. Yrkandet om sådan ersättning ska därför lämnas utan bifall.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Se bilaga

På Va-nämndens vägnar

Marianne Abdon

Va-nämnden: rådmannen Marianne Abdon, ordförande, samt ledamöterna Yngve Darte, Gunilla Mejegård, Karl-Gunnar Andersson, Bertil Jönsson och Anders Helgée (enhälligt).